

ΕΤΟΣ 62ον

4 Μαΐου 2014

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 18 (3179)

ΜΥΡΟΦΟΡΕΣ ΚΑΙ ΕΝΤΑΦΙΑΣΤΕΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἡ σημερινή εὐαγγελική περικοπή, ἀγαπητοί ἀδελφοί, ἀναφέρεται στόν ἀπό Ἄριμαθαίαις Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀξιολογούμενο μέλος τοῦ ἰουδαϊκοῦ συνεδρίου καί καλοπροαίρετος ἄνθρωπος πού εἶχε πιστέψει στό κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ περί τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Φάνηκε νά μὴν πτοήθηκε ἀπό τόν θάνατο τοῦ Χριστοῦ, ἀντίθετα ἀπό τοὺς ἄλλοις μαθητές, γι' αὐτό καί μᾶς διευκρινίζει τό κείμενο πῶς «τόλημσε» νά πάει καί νά ζητήσει τό σῶμα τοῦ Κυρίου ἀπό τόν Πιλάτο. Γι' αὐτό καί τόσο ὁμορφα ψάλλουμε στοὺς ναοὺς μας: «Πέπαυται τόλμα μαθητῶν, Ἄριμαθαίαις δέ ἀριστεύει Ἰωσήφ»! Πῆρε τό σῶμα ἀπό τόν Πιλάτο, ἀφοῦ διευκρινίστηκε ὁ θάνατος τοῦ Ἰησοῦ καί τυλίγοντάς το σέ καθαρό σεντόνι, τό ἐνταφίασε σέ δικό του καινούριο μνημεῖο.

Οἱ μυροφόρες γυναῖκες ξημερώματα τῆς Κυριακῆς ἔφτασαν στό μνημεῖο μέ σκοπό νά ἀρωματίσουν τό νεκρό σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ἀξιῶνται ὅμως νά μάθουν ἀπό ἄγγελο λευκοφορεμένο καί στίλβοντα, πού στέκεται παραπλεύρως τοῦ μνήματος, ὅτι ὁ Χριστός ἀναστήθηκε. Τίς παροτρύνει μάλιστα νά κοιτάξουν τά ἄδεια σάβανα καί νά πᾶνε νά ἀναγγείλουν στοὺς μαθητές πού πενθοῦσαν καί ἐκθαίγαν (Μάρκ. 16, 10) ὅτι ἀναστήθηκε ὁ Χριστός. Κάνει ταυτόχρονα εἰδική μνεία στόν Πέτρο ἐπειδή, κατά τοὺς Πατέρες, εἶχε ἀνάγκη παρηγορίας καί ἐπιβεβαίωσης ὅτι συγχωρήθηκε ἡ τριπλή ἄρνησή του. Βρίσκονταν σέ ἔκσταση καί κατάπληξη μαζί.

Στή διάρκεια τῆς θείας Λειτουργίας

Στή διάρκεια τῆς θείας Λειτουργίας ἀξιωνόμαστε μέ τή χάρι τοῦ Θεοῦ νά ζήσουμε ὅλα αὐτά τά γεγονότα, ὅπως ἀκριβῶς τά βίωσαν ὁ Ἰωσήφ καί οἱ μυροφόρες γυναῖκες. Τίποτε δέν γίνεται τυχαῖα ἐδῶ. Τά καλύμματα τοῦ δισκοπότηρου, τά ὁποῖα στήν ἱερά Πρόθεση συμβολίζουν τά σπάργανα τοῦ νεογέννητου Χριστοῦ, στή διάρκεια τῆς Μεγάλῆς Εἰσόδου, ἡ ὁποία εἰκονίζει τήν πορεία πρὸς

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Μάρκ. ιε' 43-ις' 8)

«**Ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε**»

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔλθον Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτής, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον, καὶ ἠτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ δὲ Πιλάτος ἐθαύμασεν, εἰ ἤδη τέθνηκε· καὶ προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα, ἐπηρώτησεν αὐτὸν εἰ πάλοι ἀπέθανε. Καὶ γνοὺς ἀπὸ τοῦ κεντυρίωνος, ἔδωρήσατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ. Καὶ ἀγοράσας σινδόνα, καὶ καθελῶν αὐτόν, ἐνείλησε τῇ σινδόνι, καὶ κατέθηκεν αὐτὸν ἐν μνημείῳ ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας, καὶ προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου. Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, καὶ Μαρία Ἰωσὴ θεώρουρον ποῦ τίθεται. Καὶ διαγενομένου τοῦ Σαββάτου, Μαρία ἡ Μαγδαληνή, καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου, καὶ Σαλώμη, ἠγόρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν. Καὶ λίαν πρωὶ τῆς μᾶς Σαββάτων, ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου· καὶ ἔλεγον πρὸς ἐαυτάς· Τίς ἀποκελύσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; Καὶ ἀναβλέψασα θεωροῦσιν, ὅτι ἀποκεκλύσται ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφόδρα. Καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον, εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιοῖς, περιβεβλημένον στολὴν λευκὴν καὶ ἐξεθαμβήθησαν. Ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· Μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρητὸν τὸν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε, ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν. Ἀλλ' ὑπάγετε, εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πέτρῳ, ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν. Καὶ ἐξελθοῦσαι ταχύ, ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου· εἶχε δὲ αὐτάς τρόμος καὶ ἔκστασις, καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ..

τόν Γολγοθᾶ καὶ τό κενὸ μνημεῖο ποῦ εἶναι ἡ ἅγια Τράπεζα, τὰ καλύμματα «γίνονται» σάβανα. Μόλις τοποθετηθοῦν τὰ Τίμια Δῶρα πρὸ τῆς μεταβολῆς τους ἀκόμη σὲ Σῶμα καὶ Αἷμα, ὁ Ἰερέας-Ἰωσήφ ἐπιβεβαιώνει πῶς «ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλλου καθελῶν τὸ ἄχραντόν σου σῶμα, σινδόνη καθαρᾷ εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο». Ἀρώματα εἶναι τὸ θυμίαμα ποῦ προσφέρουμε ἐκείνη τὴν ὥρα.

Ἡ τόλμη ποῦ ἔδειξαν ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Νικόδημος, ὅπως καὶ οἱ μυροφόρες γυναῖκες ἦταν βασικά κάτι ἐκ πρώτης ὄψεως μὴ ἀναμενόμενο. Θά περίμενε κανεὶς ἀνάλογη τόλμη νά δείξουν οἱ «φανεροί» μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ. Κάτι τέτοιο δὲν ἔγινε. Ἀκοιούθησαν τὸν Χριστὸ, ἄκουσαν τὴ διδασκαλίαν του, εἶδαν τίς θαυματουργίες του, συν-μεταμορφώθηκαν στό Θαβῶρ, ἀλλὰ στό τέλος τὸν ἐγκατέλειψαν. Πόσο θαυμάζει κανεὶς τὴ μακροθυμία τοῦ Χριστοῦ, νά ἀφήνεται σὲ ἐπικήδειες φροντίδες τῶν κρυφῶν του μαθητῶν! Πόσο ἐπίσης ἐπικίνδυνο καὶ πρόωπο εἶναι νά μέμφεται κάποιος ἄλλοι ἀδελφοὶ γιὰ ἔλλειψη παρησίας ὡς πρὸς τὸ θέμα τῆς ὁμολογίας τῆς πίστεως! Οἱ τολμηροὶ καὶ θαρρετοὶ σίγησαν καὶ οἱ ἀφανεῖς ἀρίστευσαν.

Στὶς μέρες μας

Στὶς μέρες μας εἶναι πολὺ σημαντικό νά διακρίνουμε τίς καταστάσεις: πότε

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκείνον τόν καιρόν, ἦλθε ὁ Ἰωσήφ, ὁ ἀπό Ἀριμαθαίας, ὁ ὁποῖος ἦτο σημαίνων βουλευτὴς πού ἐπερίμενε καὶ αὐτός τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Αὐτός ἐτόλμωσε καὶ ἦλθε εἰς τόν Πιλάτον καὶ ἐζήτησε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Πιλάτος ἐξεπλάγη ὅταν ἄκουσε ὅτι εἶχε ἤδη πεθάνει. Καὶ ἐκάλεσε τόν ἐκατόνταρχον καὶ τόν ἐρώτησε ἐάν εἶχε πεθάνει πρὸ πολλοῦ. Καὶ ὅταν ἐπιληροφορήθηκε ἀπὸ τόν ἐκατόνταρχον, ἐδώρησε τὸ σῶμα εἰς τόν Ἰωσήφ. Αὐτός δέ ἀγόρασε σινδόνι καὶ τόν κατέβασε, τόν ἐτύλιξε μὲ τὸ σινδόνι καὶ τόν ἔθεσε εἰς μνήμα, πού ἦτο λαξευμένον εἰς βράχον καὶ ἐκύλισε ἓνα λίθο εἰς τὴν πόρτα τοῦ μνήματος. Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαλνὴ καὶ ἡ Μαρία τοῦ Ἰωσήφ παρατηροῦσαν πού τόν βάζουν. Ὅταν ἐπέρασε τὸ Σάββατον, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαλνὴ καὶ ἡ Μαρία τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμη ἀγόρασαν ἀρώματα διὰ νὰ ἔλθουν νὰ τόν ἀλείψουν. Καὶ πολὺ πρῶτῃ, τὴν πρῶτην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, ἔρχονται εἰς τὸ μνήμα, ἀφοῦ εἶχε ἀνατείλει ὁ ἥλιος, καὶ ἔλεγαν μεταξύ τους, «Ποιός θὰ μᾶς κυλίσῃ τόν λίθον ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ μνημείου;». Καὶ ὅταν ἐσπύκωσαν τὰ μάτια τους, βλέπουν ὅτι ὁ λίθος εἶχε κυλισθῆ. Ἦτο δὲ πάρα πολὺ μέγας. Καὶ ὅταν ἐμπῆκαν εἰς τὸ μνήμα, εἶδαν ἓνα νέον μὲ λευκὴν στολὴν νὰ κάθεται εἰς τὰ δεξιὰ καὶ κατελήφθησαν ἀπὸ φόβον. Αὐτός λέγει εἰς αὐτάς, «Μὴ τρομάζετε. Τὸν Ἰησοῦν ζητᾶτε τὸν Ναζαρηνόν τὸν σταυρωμένον; Ἀναστήθηκε, δὲν εἶναι ἐδῶ. Νὰ ὁ τόπος, ὅπου τὸν ἔβαλαν. Ἀλλὰ πηγαίνατε καὶ πέστε εἰς τοὺς μαθητὰς του καὶ εἰς τὸν Πέτρον, “Πηγαίνει πρὶν ἀπὸ σᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ἐκεῖ θὰ τὸν ἴδῃτε, καθὼς σᾶς εἶπε”. Καὶ ἐβγῆκαν καὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὸ μνημεῖον διότι τὰς κατεῖχε τρόμος καὶ ἐκπληξις. Καὶ σὲ κανένα δὲν εἶπαν τίποτα, διότι ἐφοβοῦντο».

(*Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κοινιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ*)

νά σιωποῦμε, πότε νὰ μιῶμε, πότε νὰ ὁμολογοῦμε, πότε νὰ ἀποηγοῦμαστε. Χρειάζεται ἡ διάκριση πού κατὰ τοὺς Πατέρες μας εἶναι ἡ κορωνίδα τῶν ἀρετῶν. Ὁ ἄκαιρος λόγος καὶ ἡ παρηρησία ὅταν δὲν τὰ ἀπαιτοῦν οἱ περιστάσεις, πολλὰς φορές δημιουργοῦν σκάνδαλα καὶ καταστάσεις ἀδιέξοδες καὶ ἐκρηκτικές, ἐνῶ προδίδουν ἀπλοϊκὸ, ὑπερφίαλο, ζηλιτικὸ, θρασύ καὶ ἐπιδεικτικὸ πνεῦμα, ἐν τέλει πνεῦμα φατριαστικὸ καὶ ἠλλειψη πίστεως, δηλαδὴ ἐμπιστοσύνης στὴ θεία πρόνοια. «Καιρὸς τοῦ λαλεῖν, καιρὸς τοῦ σιγᾶν». Περισσότερο παρὰ ποτέ σήμερα, πού, παρόλη τὴν πολυεπίπεδη κρίση εἶναι μιὰ πολὺ εὐλογημένη περίοδος, χρειάζεται οἱ χριστιανοὶ νὰ σιωποῦν καὶ νὰ προσεύχονται.

Ἡ προσευχὴ εἶναι σίγουρο ὅτι θὰ ἐξέλθῃ νικητρία, ἂν πάρουμε στὰ σοβαρὰ ἐμεῖς οἱ χριστιανοὶ τὸ θέμα τῆς σωτηρίας μας καὶ τῆς σωτηρίας ὅλου τοῦ κόσμου. Ἡ λειτουργικὴ προσευχὴ πού ἐκτοξεύεται καὶ ἀγκαλιάζει τὰ ὕψη τῶν οὐρανίων διαμονῶν καὶ τὰ ἔγκατα τοῦ Ἄδου, κινεῖ τὰ μυστικὰ νήματα τῆς ἱστορίας καὶ παρηγορῶντας μας στὸ παρόν μᾶς μεταθέτει ταυτόχρονα στὸ μέλλον, «ἐκεῖ» ὅπου ἡ Ἀγάπη θὰ κλείσει τὴν ἱστορία. →

4 Μαΐου 2014: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

«Τῶν ἁγίων μυροφόρων γυναικῶν, ἐπὶ δὲ Ἰωσήφ τοῦ ἐξ Ἀριμαθαίας καὶ τοῦ νυκτερινοῦ μαθητοῦ Νικοδήμου» Πελαγίας μάρτυρος († 290). Ἰλαρίου ὁσίου.

Ἦχος: β΄ – Ἐωθινόν: Δ΄ – Ἀπόστολος: Πράξ. στ΄ 1 - 7 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. ιε΄ 43 - ιστ΄ 8.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 11 Μαΐου, τοῦ Παραλύτου.

Ἀπόστολος: Πράξ. θ΄ 32 - 42 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ε΄ 1 - 15.

→ Ἡ θεία Λειτουργία

Ἡ θεία Λειτουργία εἶναι ἡ κατεξοχὴν ἀγαπητικὴ πράξη μέσα ἀπὸ τὴν ὁποία ὁ χριστιανὸς ἐξέρχεται, «βγαίνει» ἀπὸ τὸν ἑαυτό του καὶ μαθαίνει ν' ἀγαπάει καὶ ν' ἀγκαλιάζει τοὺς ἄλλους, κατὰ τὸ πρότυπο τοῦ ἐσταυρωμένου Σωτήρα. Μὲ τὴ Σάρκωσή του, τὴν «ἐκρηξη» ἀγάπης, ὁ Χριστὸς κένωσε τὸν ἑαυτό του: πανάκριβο μύρο κεκλεισμένο σὲ ἀγγεῖο· ἔσπασε τὸ ἀγγεῖο καὶ μοσχοβόλησαν τὰ σύμπαντα. Μετέχοντας στὴ ζωὴ του κι ἐμεῖς, ἀδελφοί, γινόμαστε ζωντανὰ μυροδοχεῖα τῆς χάριτος, ἄνθρωποι πού ἀποπνέουν «ὀσμὴν εὐωδίας πνευματικῆς» καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ ἀποτελεσματικότερο κήρυγμα μέσα στὸ τέλημα τῆς σημερινῆς κρίσης τοῦ ἀνθρώπινου πολιτισμοῦ.

Ἄρχιμ. Ε. Τ.

Ἰερεμίου Φούντα, Μητρ. Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως,
ὁμοτ. Καθηγ. τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ: ΒΑΣΙΛΕΙΩΝ Β΄

(τόμος 9^{ος}, σχῆμα 16x24, σελ. 368)

Τὸ θεολογικό-ἱστορικό βιβλίον Βασιλειῶν Β΄ εἶναι τὸ 10ο κατὰ σειρά βιβλίον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ ἀναφέρεται στὰ γεγονότα τῆς βασιλείας τοῦ Δαβίδ, μὲ θεολογικὴ θεώρηση τῆς ἱστορίας τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὁ Δαβίδ, σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν Σαούλ καὶ τὴν οἰκογένειά του, πορεύεται στὴ ζωὴ του σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, γι' αὐτὸ ὁ οἶκος του εὐλογεῖται καὶ δίνεται σ' αὐτὸν ὑπόσχεση αἰώνιας βασιλείας. Λόγω ὁμως τῶν σοβαρῶν παραπτωμάτων στὰ ὁποῖα ὑπέπεσε (μοιχεία, φόνος), ὁ Κύριος προλέγει σ' αὐτὸν δεινὰ μεταξὺ τῶν ἀπογόνων του.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στὴν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ θά ὁμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξις, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωσις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr